

dal, at Guðrún var snemma á fótum þegar í sólar-toð ok gekk þangat til er bræðr hennar lágu; hón tók á Óspaki. Hann vaknaði skjótt við, ok svá þeir fleiri bræðr, ok spurðu hvat hón vildi, at hón var svá snemma á fótum. Guðrún s kvazt vildu vita hvat þeir ætluðu at at hafaz. Óspakr kvað þá mundu kyrru fyrir haldá; sagði þá vera fátt til verknaðar at sinni. Guðrún mælti: 'Gótt skap-lyndi hafi þér féngið ef þér værit dætr eins hvers bónda ok vildut hvárki láta af yðr leiða gótt né illt; en slíka svírvörðing ok skómm sem Kjartan 10 hefir at yðr fært, þá sofi þér eigi minna ok leikit, at hann riði hér hjá við annan mann nær þessum garði; ok hafa slíkir menn mikit svíns-minni; þikkir mér ok rekin ván, at þér berit áráði til at sækja Kjartan heim, er þér þorit eigi at finna hann nú, er hann er við annan mann eðr þriðja; en 15 þér stíði heima ok látið vænliga, ok erut æ hólzti margir.' Óspakr kvað hana mikit af taka, en sagði illt til mótmælis; spratt upp þegar ok klæddiz ok hvárr þeirra at öðrum bræðra. Síðan þjogguz þeir at sitja fyrir Kjartani. Þá bað Guðrún Bolla til ferðar með þeim. Bolli kvað sér eigi sama 20 fyrir frændsemis sakir við Kjartan; en tjáði þat hversu Óláfr hefði hann upp fætt ástisamliga. Guðrún segir: 'Satt er þetta er þú hefir hér um talat; en eigi muntú bera giptu til at gjöra svá, at öllum líki vel;' segir ok lokit þeirra samvist ef hann skæriz undan ferðinni. En við fortölur Guðrúnar 25 miklaði Bolli fyrir sér fjándskaþ allan ok sakir á hendr Kjartani, ok vápnaðiz skjótt; ok vóru fimm saman synir Ósvifrs: Óspakr ok Helgi, Vandráðr ok Torráðr ok Þórólfr; Bolli var hinn sétti, Guðlaugr hinn sjaundi systur-son Ósvifrs, manna vænligasitr. Þar var Oddr ok Steinn synir Þórhöllu 30 málgu; allz nú. Þeir riðu til Svínadals ok námu staðar hjá gili því er Hafrs-gil heitir, ok bundu þar hesta sína ok sátu þar hjá. Bolli var hljóðr um daginn ok sat uppi á gils-þreminum.—Þat gill liggir norðan ór fjallinu ok fram í ána.

II. THE GREATER ISLENDINGA SÖGUR.

I. LAXDÆLA SAGA.

The Death of Kjartan.

Kjartan Ólafsson sitr hinn fjórða dag Páska at Hóli; var þar hin mesta skemtian ok gleði. Um nóttina eptir lét Ánn 5 flá í svefni ok var hann vaktr, ok spurðu þeir hann hvat hann hefði dreymt. Hann segir at kona kæmi at sér óþekki- 10 lig, 'ok kipu mér at stokkinum fram,' segir hann; 'hón hafði skálm í hendi, en trog í hinni; hón setti fyrir þriðst mér skálmína ok reist á mér kvíðinn allan, ok tók í brott innýfin, ok lét koma í staðinn hrís, eptir þat gekk hón út,' segir 15 Ánn. Þeir Kjartan hlógu mjök at drauminum, ok segja hann heita skyldu Án hrís-maga; þriðu til hans, ok kvóðuz leita skyldu hvárt hrís væri í maganum. Þá tók Auðr til orða, ok kvað eigi þurfa at spotta at þessu svá mjök; 'ok er þat mót 20 tillag at Kjartan geri annat-hvært, at hann dveliz hér með oss lengr en hann hefir á kveðit, eðr riði með meira lið 15 héðan en hingat.' Kjartan mælti: 'Vera kann, at Ánn hrís-magi þikkir þér vera mjök merk-máll þá er hann sitr at tali við yðr um daga, er yðr þikkir sem þat sé allt vitran, er hann 25 dreymir; ok fara mun ek sem ek hefi áðr ætlat fyrir þessum draumi.' Kjartan bjóz snemma Fimta-daginn í Páska-viku 20 Þeir Þorkell hvólþr ok Knútr bróðir hans at ráði Auðar riðu með Kjartani á leið, ok vóru allz tolf saman. Kjartan kom ok heimti vaðmál Þórhöllu málgu sem hann hét; síðan reið hann suðr Svínadal. Þat var tíunda at Laugum í Sælings-